

[Finansministeren.]

Det har endvidere været anført, at regeringen har ført en forkert økonomisk politik, idet den er gået ud fra den forudsætning, at der ville komme en international økonomisk nedgang. Jeg vil gerne tilbagevise denne påstand.

Det er rigtigt, at det i efteråret og begyndelsen af vinteren syntes meget usikkert, i hvilken retning den internationale konjunktur ville udvikle sig. Specielt var der megen tvivl om, hvorvidt den amerikanske økonomi ville rette sig eller fortsætte nedgangen. Regeringen indtog derfor en afventende holdning, men man kan ikke sige, at vi har ført en antidepressionspolitik på et tidspunkt, hvor der ikke var depression.

At vi iøvrigt ikke var de sidste, som opdagede den begyndende konjunkturændring i foråret, så man ved, at det i marts ikke var os, som foreslog skattenedsættelser. Regeringen havde gerne set et større overskud på statsbudgettet, end tilfældet blev. Dermed ville den yderste spids af den økonomiske aktivitet være blevet skåret væk, og udviklingen havde fået et tilsvarende roligere forløb.

Jeg har her omtalt en række faktorer, som mere eller mindre velbegrundet hævdes at have bidraget til at svække betalingsbalancen. Der kan nævnes flere andre, og jeg skal her prøve på at give en sammenfatning af, hvad der efter min opfattelse har været afgørende for den stedfundne udvikling.

For det første er det prisfald, som fandt sted i 1952 og 1953, ophørt sidste efterår, og på enkelte vareområder har der været stigende priser. Prisfaldet på importvarerne fra 1952 bidrog dengang meget til at rette op på valutastillingen, dels fordi vort bytteforhold overfor udlandet blev forbedret, dels fordi importørerne holdt sig tilbage fra at købe ind under de faldende priser. De ændrede prisforventninger i forbindelse med den almindelige konjunkturopgang i udlandet har utvivlsomt bevirket en ændring i

erhvervslivets dispositioner, så man har været mere ivrig efter at sætte produktion og investeringer i gang.

For det andet kan nævnes den gradvise lempelse af finans- og skattepolitikken, som begyndte i 1952 og er fortsat i 1953 og — som nævnt — i indeværende år. Samtidig hermed er der også sket en fortsat stigning i de forskellige offentlige investeringer. Det gælder både statens og kommunernes, ligesom boligbyggeriet er øget. Der er her tale om en udviklingslinje, der tog sin begyndelse allerede i 1952, da man følte, at det svære tilbageslag efter Koreakrigen var overvundet og man igen kunne begynde at slække noget. Det vil ikke være muligt at udpege et enkelt politisk parti som ansvarligt for hele denne gradvise lempelse af penge- og finanspolitikken. Det er noget, der har været tilslutning til fra alle sider, og vi må alle dele ansvaret herfor.

For det tredje vil jeg pege på den udvikling, der har fundet sted indenfor landbruget. Som nævnt rakte sidste års høst ikke så langt som ventet, og dette i forbindelse med den dårlige græsning i forsommeren medførte en stærk stigning i importen af korn og foderstoffer. Ydermere skete der i løbet af første halvår i år en opbygning af besætningerne, hvilket betyder, at stigningen i landbrugets eksport ikke fuldt ud har holdt mål med stigningen i tilførslen af korn og foderstoffer. Det kan således nævnes, at antallet af svin er forøget med 500 000 på et år til næsten 5 millioner.

Hertil kommer så for det fjerde de i foråret gennemførte lønforhøjelser og den dermed følgende almindelige stigning i avancer og indtægter i erhvervene. I forbindelse med den stigende beskæftigelse har dette ført til, at befolkningens købekraft er steget ganske betydeligt, og det har naturligt nok ført til en stigning i forbruget.

Resultatet af de her nævnte forhold har været den stærke stigning i produktionen og i bygge- og anlægsvirksomheden.

Den kraftige stigning i udlandets efterspørgsel har skabt gode vilkår for den